

Na předcházejících stránkách jsem se pokusila analyzovat nejdůležitější aspekty problematiky andských hudebníků v Evropě a v Severní Americe. V evropském kontextu tento unikátní fenomén v současnosti postupně zaniká, aniž by byl jeho vznik a vývoj dostatečně dokumentován. Přestože se může zdát, že působení andských hudebníků představuje pouze epizodní úsek evropské historie posledních dvou desetiletí, považuji za přínosné se mu věnovat. Andští příchozí nám poskytují i jedinečnou příležitost studia střetu a vzájemného působení dvou radikálně odlišných kulturních systémů. Evropu navštěvují zpravidla bez jazykových znalostí a bez hlubšího povědomí o kulturněspolečenském kontextu, přesto se zde během poměrně krátké doby dokáží efektivně orientovat. Po několikaletém pobytu není pro většinu hudebníků problém plynně se dorozumět v několika evropských jazycích, mnozí z nich zakládají v Evropě rodinu a někteří dokonce přijímají občanství jednotlivých evropských států. Můžeme tak hovořit o jejich poměrně bezproblémové integraci do evropské společnosti. Přesto však hudebníci nemusejí odkládat vlastní kulturu. V rámci socioprofesionální skupiny nadále platí normativní systém mateřských zemí, jsou dodržovány tradice a zvyky které však v rámci jednotlivých evropských států přijímají i nové prvky a dostávají i tak zcela osobitou a neopakovatelnou podobu. V Evropě se tak v průběhu 90. let vytváří specifická sociální subskupina andských příchozích, kteří jsou zpravidla prostřednictvím afinního příbuzenstva integrováni do evropské společnosti, zároveň si ale udržují vlastní kulturní povědomí.